

mearbejdere. Disse Kommissioner skal med retsforbindende Kraft kunne fastsætte Minimalløn for Værksteds- og Hjemmearbejderne og Mindstepriser gældende mellem Mellemmesteren og den egentlige Arbejdsgiver. Beslutningerne skal fattes med kvalificeret Majoritet ($\frac{2}{3}$) og godkendes af de politiske Myndigheder. **A. H.**

II.

Væsentlige Ændringer i den franske Alderdomsforsikringslov af 5. April 1911.

Allerede nu, kun et halvt Aar efter at den franske Alderdomsforsikringslov er traadt i Kraft, har den franske Regering paa Finansloven søgt og ogsaa faaet Parlamentets Samtygge til at foretage forskellige betydningsfulde Forandringer i Loven. Ifølge den oprindelige Lov er der aabnet enhver fransk Borger med under 3000 Frcs. aarlig Indtægt Adgang til at sikre sig en Alderdomsrente. For Lønarbejdere er Forsikringen dog obligatorisk. Mod en Ydelse af 9 Frcs. aarlig for mandlige Arbejdere, 6 Frcs. for Kvinder og $4\frac{1}{2}$ Frcs. for mindreaarige (under 18 Aar) samt et tilsvarende Beløb udredet af Arbejdsgiverne, udbetales der den Forsikrede, naar han er fyldt 65 Aar, aarligt Renten af den opsparede Kapital og, hvis han har ydet Bidrag i 30 Aar, et Statstilskud paa 60 Frcs. For Tidsrummet fra Lovens Ikrafttræden indtil 1930 er der fastsat forskellige Overgangsbestemmelser gældende for alle Arbejdere, som var fyldt 44 Aar, da Loven traadte ud i Livet. De gaar ud paa, at ingen Arbejder, selv om Vedkommende kun har betalt et enkelt eller slet intet Bidrag, naar Pensionsretten indtræder, skal kunne nyde en Pension paa under 100 Frcs. aarlig. At dette kun kan naas ved store finansielle Ofre fra Statens Side siger sig selv. Foruden Lønarbejdere kan ogsaa selv-

mearbejdere. Disse Kommissioner skal med retsforbindende Kraft kunne fastsætte Minimalløn for Værksteds- og Hjemmearbejderne og Mindstepriser gældende mellem Mellemmesteren og den egentlige Arbejdsgiver. Beslutningerne skal fattes med kvalificeret Majoritet ($\frac{2}{3}$) og godkendes af de politiske Myndigheder. **A. H.**

II.

Væsentlige Ændringer i den franske Alderdomsforsikringslov af 5. April 1911.

Allerede nu, kun et halvt Aar efter at den franske Alderdomsforsikringslov er traadt i Kraft, har den franske Regering paa Finansloven søgt og ogsaa faaet Parlamentets Samtygge til at foretage forskellige betydningsfulde Forandringer i Loven. Ifølge den oprindelige Lov er der aabnet enhver fransk Borger med under 3000 Frcs. aarlig Indtægt Adgang til at sikre sig en Alderdomsrente. For Lønarbejdere er Forsikringen dog obligatorisk. Mod en Ydelse af 9 Frcs. aarlig for mandlige Arbejdere, 6 Frcs. for Kvinder og $4\frac{1}{2}$ Frcs. for mindreaarige (under 18 Aar) samt et tilsvarende Beløb udredet af Arbejdsgiverne, udbetales der den Forsikrede, naar han er fyldt 65 Aar, aarligt Renten af den opsparede Kapital og, hvis han har ydet Bidrag i 30 Aar, et Statstilskud paa 60 Frcs. For Tidsrummet fra Lovens Ikrafttræden indtil 1930 er der fastsat forskellige Overgangsbestemmelser gældende for alle Arbejdere, som var fyldt 44 Aar, da Loven traadte ud i Livet. De gaar ud paa, at ingen Arbejder, selv om Vedkommende kun har betalt et enkelt eller slet intet Bidrag, naar Pensionsretten indtræder, skal kunne nyde en Pension paa under 100 Frcs. aarlig. At dette kun kan naas ved store finansielle Ofre fra Statens Side siger sig selv. Foruden Lønarbejdere kan ogsaa selv-

stændige Erhvervsdrivende sikre sig en Alderdomsrente. For deres Vedkommende er Forsikringen frivillig. Staten giver her et Tilskud paa $\frac{1}{3}$ af det indbetalte Aarsbeløb, dog ikke over 6 Frcs. aarlig. Overgangsbestemmelserne for de frivilligt Forsikrede er ikke saa gunstige som for Lønarbejderne.

Ifølge de nu af Rigsdagen godkendte Forandringer indtræder Retten til Alderdomsforsikring allerede med det 6de Aar. Endvidere forhøjes Statstilskudet fra 60 til 100 Frcs. aarlig og for Forsikringsberettigede, som mindst har opdraget 3 Børn, stiger det yderligere med $\frac{1}{10}$. Ved denne Nedsættelse af Aldersgrænsen menes mindst 357000 nye Rentenydere at komme til. I det første Aar anslaaes Statens Merudgift at ville beløbe sig til 132 Mill. Frcs.

Naar den franske Regering efter kun $\frac{1}{2}$ Aars Forløb har set sig nødsaget til at foretage saa gennemgribende Forandringer i Loven, saa er det et Redningsforsøg, som den maa iværksætte for overhovedet at faa noget ud af Loven. Det er nemlig en ejendommelig og vistnok ganske uhørt Skæbne, som har ramt denne Lov. Lige fra dens første Fremkomst har den vakt en Storm af Forbitrelse indenfor store Dele af den franske Arbejderbefolkning. Kun lidet har det nyttet, at en Mand som Jaurés har lagt hele sin Autoritet i Vægtskaalen for at faa Arbejderne til at tage imod Loven. De revolutionære Syndikalister vil ikke anerkende dette Barn af et Bourgeoisamfund. Formaalet med Forsikringen — hedder det — er kun at skaffe Regeringen Midler til militære Foranstaltninger. En systematisk Agitation har været iværksat for at faa Arbejderne til at lade være med at indskrive sig paa Forsikringslisterne, og det maa indrømmes, at denne Agitation, som i Hovedsagen er udgaaet fra Confédération du Travail, har været drevet med Held. Den 1. Oktober 1911 var der i Henhold til Oplysninger fra Præfekterne indtegnet 6,188900 Personer paa Forsikringslisterne; heraf havde kun 2,136000 meldt sig uopfordret, medens de resterende 4,053800 først havde

givet Møde efter at Myndighederne havde taget Affære. Endnu den 1. Januar 1912 manglede over 3 Mill. tvangsforsikrede Personer paa Indtegningslisterne.

Om det nu, efter at Loven fremtræder i en ny og bedre Skikkelse, vil lykkes Regeringen at overvinde Modstanden, er det ret vanskeligt at have nogen Mening om. Det er jo ikke blot den faglig-politiske Modstand, der skal besejres. Der spiller sikkert ogsaa race-psykologiske Momenter ind med. Et Tvangsforsikringssystem som det, der her er Tale om, har ret let kunnet vinde Indpas i Tyskland, hvor Disciplinfølelsen — Evnen til den fælles Underkastelse, om man vil — er et fremtrædende Træk i Folkekaraktern, men en direkte Overførelse af dette System paa en Arbejderbefolkning, hvor dette Karaktertræk i alt væsentlig mangler — in casu den franske Arbejderbefolkning, der som bekendt altid bevæger sig paa de sjælelige Eruptioners Rand — vil møde store Vanskeligheder. Spændetrøjesystemet passer ikke. Ialtfald maa der sikkert, hvad jo Fakta ogsaa udviser, gaa en Tid før Befolkningen er blevet opdraget til at forstaa Socialforsikringens store Betydning for Folkets aandelige og fysiske Velvære.

A. H.

III.

Forslag til Indførelse af »Socialstyrer« i Sverrig.

Der arbejdes for Tiden paa en fuldstændig Reorganisation af den bestaaende svenske Centraladministration. Forslag herom vil blive forelagt Rigsdagen i 1913; men da der til dets Gennemførelse kræves forskellige Grundlovsændringer, vil den nye Ordning næppe kunne træde i Kraft før 1916. Derimod har det allerede i indeværende Aar vist sig nødvendigt at faa en ny Ordning af den sociale Forvaltning. I de store Industrilande er Admini-